

מעורב

גליון מס' 7 | מאי 2012, שנת תשע"ב

עיתון היחידה
למעורבות חברתית
אוניברסיטת בן-גוריון בנגב



[נראות]

מתערבבים | 4

מראה מראה שעל הקיר
מעיין פדן | 6

אבל למה אתם צריכים לצעוד בשביל זה?
יותם ישראלי | 7

ראיון עם תמר גוז'נסקי
תמר סתר | 8

שירת הארץ | 12

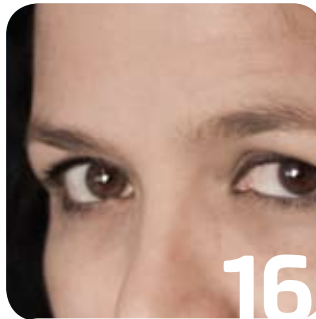
כרוניקה של מוות ידוע מראש
עידן סוייר | 13

תלושה | 14
אילנה אוזריאנסקי

חשבון פשוט | 15
הדס אלוני

תראו אותי | 16
הדר קשת

דמיינתי אותך אחרת | 18
עמית בוטבול



“מעורב” - עיתון היחידה למעורבות חברתית, אוניברסיטת בן גוריון בנגב מופק על-ידי היחידה למעורבות חברתית מנהלת היחידה: עו"ד ורד סרוסי כ"ץ
עריכה ועריכה לשונית: הדס אלוני ותמר סתר
מנהל העיתון: אילן קלגרד
עיצוב גרפי: עיצובי הנגב
קריקטורה ב"מתערבבים": שי גליקמן
טלפון המערכת: 08-6461788, פקס: 08-6472921, [f](https://www.facebook.com/mekorab) מעורב
דואר אלקטרוני: hadas.ltd@gmail.com | tamar.setter@gmail.com
בית-דפוס: דפוס אוניברסיטת בן-גוריון
תודה לד"ר גדעון כץ

עיתון מעורב מבקש לתת ביטוי לקשת של דעות. הדעות המוצגות בגליון הן על דעת הכותבים בלבד ולא על דעת היחידה למעורבות חברתית ו/או האוניברסיטה.

ברוכים הבאים

על מה אנחנו מדברים סביב השולחן בסלון? למה בעיות חברתיות מסוימות מטרידות אנשים רבים ואחרות, חמורות לא פחות, נשארות מחוץ למודעות הציבורית? סביב אילו נושאים קיים קונצנזוס, ואילו נושאים נשארים בתחום המחלוקת? חלק גדול מעבודתם היומיומית של פעילים חברתיים היא להעלות את המודעות הציבורית לנושא שחשוב להם, להגדיל את מעגל האנשים שחשופים לעוולה ולהניע אותם לפעולה שתיטיב עם האנשים שנפגעים ממדיניות מסוימת.

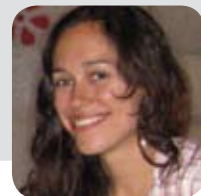
אבל מי בעצם מחליט אלו נושאים ייראו יותר ואלו פחות? נראה שהגורם העיקרי הוא התקשורת, שבאמצעותה אנחנו בונים לעצמנו מודל פנימי של העולם החיצון כפי שאנחנו מבינים אותו. כשנושא מסוים מסוקר בתקשורת, הוא הופך לנראָה בתודעתם של מיליוני קוראים וצופים. לצערנו, ההנחה הרווחת בקרבנו היא שאם נושא מסוקר בתקשורת המיינסטרימית, כנראה שהוא חשוב מספיק, ואם הוא אינו מסוקר, נצא מתוך הנחה שהוא לא מספיק חשוב כדי שנדע עליו. כפי שציין אחד המרואיינים שלנו במדור "שורה תחתונה", התקשורת בישראל נשלטת על-ידי מספר מצומצם של משפחות ותאגידים שמחזיקים בבעלות צולבת על מספר רב של אמצעי תקשורת. הם למעשה בעלי היד הארוכה על דעת הקהל, המודעות הציבורית, הקונצנזוס בישראל. אך זוהי לא הסיבה היחידה לכך שקבוצות מסוימות בחברה הישראלית ומצוקותיהן אינן נראות.

סיבה נוספת לאי-נראותן של קבוצות בישראל היא אפלייתם המתמשכת של אותן קבוצות שנחשבות לנחותות יותר ונחיתותן מתקבלת כמובנת מאליה. כאשר עובד זר נהרג מפגיעת גראד בדרום או מתאונת עבודה, שמו לא יצוין בתקשורת. כאשר פרשן לענייני כלכלה פורס את דעותיו הקפיטליסטיות באופן קבוע בפריים טיים וטוען כי מי שעובד בישראל לא יכול להיות עני, התקשורת לא תטרח להציג את סיפורם של אנשים שעובדים במשרה מלאה אך עדיין אין ביכולתם לתקן את המקרר שלהם. התקשורת גם לא טורחת לסקר את הליכתם של מאתיים ילדים ערבים, תושבי לוד ורמלה, ביניהם גם ילדים בני שלוש, כל יום במשך שעותיים לבית ספרם ולגניהם תוך כדי חציית מסילות רכבת מאחר שהעירייה לא מוכנה להעניק להם שירותי הסעה רק כי הוריהם חיים במבנים שנחשבים ללא-חוקיים.

ב"מעורב" ברצוננו לתת במה לקולות השונים העולים מהקהילה - סטודנטים, מרצים ותושבי הדרום בתקווה להראות גם את מה שלא נראה בדך-כלל.

קריאה מהנה,

הדס אלוני ותמר סתר, עורכות



מתרחבים

צליל השכל

מה אני עושה במסגרת התפקיד? זוהי שנתי השלישית ביחידה והשנה קיבלתי הזדמנות נדירה לקחת חלק בתכנית "הצדק איתך" שפועלת במסגרת היחידה למעורבות חברתית בשיתוף עם עמותת איתך מע"כ שמעניקה סיוע משפטי לנשים. התכנית כוללת סדרה של שישה-עשר מפגשים שמטרתה להעניק ידע משפטי לנשים וליצור קבוצה בעלת כח אשר תעצים אותן ותעניק להן תחושת שייכות. בתכנית לוקחות חלק חמש עשרה נשים מקסימות ולבביות שכל אחת נושאת את סיפור החיים שלה ומביאה אותו לתוך הקבוצה. מעבר להרצאות של אנשי משפט, נערכות גם סדנאות שאותן אני מעבירה עם שותפתי, אורנה. התהליך שאני עוברת עם הנשים איננו קל משום שהן לעתים נזקקות להמון כוחות כדי להתמודד עם קשייהן ועם זאת מרגש וממלא אותי בכל מפגש יותר ויותר.



בשמה

חוויה משמעותית: בשלב הגיוסים הגיעה אלינו אישה מאוד שברירית וחסרת בטחון שחששה אפילו להיכנס בשער האוניברסיטה. הפחד הגדול ביותר שלה היה ההתמודדות החברתית בתוך הקבוצה. כבר במפגש הפתיחה היא בחרה לשתף את שאר הנשים בסיפורה האישי, ומפגישה לפגישה החלה לצבור בטחון והשיא הגיע במפגש האחרון שבו הצליחה לסחוף את כולן בהומור והיא לא הסירה את החיוך מפניה.

חוויה מצחיקה: אחת המשתתפות בתכנית (בתפקיד הסטנדאפיסטית) חגגה יומולדת +60. לכבוד המאורע היא הגיעה עם עוגה שעליה רשום "רוזה בת 16" והכריחה את כולן לאחל לה ברכות בהגיעה לגיל **sweet sixteen** (!).

שלושה דברים שאני לא יכולה בלעדיהם: הג'ימייל שלי (כי אחרת איך אקבל עשרים מיילים ביממה מקרן משה?!), סנדי (הכלבה שלי) ומפתחות לארון הסודי של נעמי, מזכירת היחידה (שאותם עדיין לא השגתי).

קוראים חביבים, מיתחו קו בין שם הועדה לנושא שבו היא עוסקת ותגלו עד כמה אתם בקיאים בפוליטיקה המקומית.

- | | |
|---|-----------------|
| • גיוס בני ישיבות | • ועדת טירקל |
| • הסדרת ההתיישבות הבדואית בנגב | • ועדת ששינסקי |
| • בחינת מערכת ההשכלה הגבוהה | • ועדת טרכטנברג |
| • הפחתת הריכוזיות של המערכת הבנקאית בשוק ההון | • ועדת גולדנברג |
| • בדיקת ארועי עופרת יצוקה | • ועדת וינגרד |
| • בדיקת ארועי המשט לעזה | • ועדת טל |
| • בחינת תמלוגי הגז והנפט למדינה | • ועדת בכר |
| • בדיקת ארועי מלחמת לבנון השנייה | • ועדת שוחט |
| • גיבוש סדר יום חברתי-כלכלי חדש | • ועדת גולדסטון |

שורה תחתונה | דויד, פוליטיקה וממשל שנה ג', רמת-גן

כשעבדתי בארה"ב שמת-לב לכך שקבוצות של אנשים טיילו עם אנשים נכים ופגועים, חלקם במצב קשה מאוד, בקניון. בישראל מעולם לא שמת-לב לכך. בישראל מחביאים את האוכלוסייה הנכה מעיני הציבור. הדרך להפוך קבוצה לנראית היא על-ידי הקצאת תקציבים של הממשלה. הממשלה לא מתקצבת בצורה מספיק גבוהה את המוסדות שתומכים בנכים.





כל זכות

רוצים לדעת איזה זכויות מגיעות לכם בתור עובדים? איזה סיוע יגיע לכם אם תרצו לרכוש דירה? ומה אפשר לעשות אם השכנים הרימו מסיבת דירה בדיוק בלילה שלפני הבחינה? כמה פעמים ידעתם שמגיעה לכם זכות מסוימת, אבל פחדתם שהתהליך שתעברו עד שתקבלו אותה יהיה מבלבל ומתיש, אז העדפתם לוותר? בדיוק בשביל הדברים האלה נולד אתר "כל זכות", אנציקלופדיה למידע חברתי באינטרנט. באתר אפשר לברר פרטים על כל זכות חברתית בישראל וגם לקבל הסבר מפורט כיצד ניתן לממש אותה. בנוסף תמצאו שם קישור לארגונים שמסייעים במימוש הזכות הרלוונטית, תקדימים משפטיים קשורים ועוד. המידע מועבר מעשרות עמותות, גופים ממשלתיים ואנשי מקצוע והשימוש בו חופשי. מומלץ!

דני דין-צ'ו-סון בארץ הקודש



שי גליקמן

שורה תחתונה | אמין, פסיכולוגיה ותקשורת שנה ג', תל-ערד

מפריע לי שהפריפריה מסוקרת פחות, לדוגמא פיגועים שקורים בת"א מקבלים הרבה יותר התייחסות מאשר פיגוע בדימונה. בנוסף לכך, אין בתקשורת ייצוג לבני מיעוטים. אם קורה משהו במגזר, שזה גם שם שהתקשורת הכתיבה, אני לא מוצא את זה לא ב-Ynet ולא בהארץ, אלא רק בעיתונות הערבית. עד כמה שידוע לי אין כותב ערבי אחד בידעות. ישראל היא דמוקרטיה אתנית. הם חושבים שאנחנו באירופה אבל לא, אנחנו במזרח התיכון.



מראה מראה שעל הקיר



מעין פדן
סטודנטית לפוליטיקה וממשל,
מגדר ולימודי מדינת ישראל.

יפה, רזה ועירומה? האם אנחנו יכולות לאהוב את עצמנו מבלי שנהיה יפות ורזות (ולעתים עירומות)? האם בעיני עצמנו אנחנו מעדיפות להיות חפץ ולא אישה? האם נבחר את בן/בת הזוג שלנו לפי אותם הקריטריונים? האם זה נעים לנו? האם זה מוסיף ומחזק את ההערכה העצמית שלנו או את האהבה העצמית שלנו?

בספר "מיתוס היופי", עוסקת נעמי וולף בסוגיית דיכוי הנשים באמצעות שעבודן לאידיאל יופי בלתי מושג. את הדיון שלה היא ממקדת בסוגיות כמו הרעבה עצמית, דימויים מיניים של אלימות והשפלה כגורמים מרכזיים בעיצוב תפיסת המיניות של נשים, ומיס-קונספציות רבות נוספות לגבי נראות של נשים וכיצד זו מעצבת את שאר ההיבטים בחיים של כולנו - נשים וגברים כאחד. הטענה של וולף היא שהיופי "האוניברסאלי" שכולנו שואפות אליו הוא שקר דכאני ומשתיק, המאפשר את המשך משטור הנשים לאינטרסים קפיטליסטיים ופטריארכליים. במילים אחרות, זה מאוד משתלם לעולם שנשנא את עצמנו. איך אפשר להיות מנכ"לית של חברה או ראש ממשלה כשתשעים אחוז מהזמן את מוטרדת מהקפלים בבטן שלך? הטענה הזו הולכת יד ביד עם הביקורת שלי על מדונה, כאישה היושבת בראש הפירמידה ומקבלת על עצמה את חוקי המשחק בלי

עוררין. אם מדונה מקבלת את זה, מי אני שאתנגד? אחרי הכל, מי מאיתנו לא נטרת טינה לגוף שלה? מי לא מתביישת במשהו? כניעתנו למודל רעב, אנוס, ריק מתוכן, צרכני לעיפיה, הסגור בין חומות בצורות של שנהא עצמית כאילו הוא "האישה" בהתגלמותה, משקפת עד כמה יעיל המנגנון הקפיטליסטי; אותו מנגנון שסומך עלינו שנמשיך לקנות, נמשיך לשנא את עצמנו, נמשיך לנתח את גופינו ונמשיך לפחד שאנחנו לא מספיק טובות.

אני רוצה לספר לכן סיפור: פעם עבדתי בחנות דיסקים "התו השמיני". כשרק התחלתי לעבוד, זכיתי להיחשף ליצירת מופת בצורת תקליטור של סיבוב ההופעות האחרון של מדונה לשנת 2007 - **The Confession Tour**, שאותה ניגנו בלי הפסקה על המסכים בחנות. ההיכרות המעמיקה עם קו המפשעות של הגברת הראשונה של הפופ עוררה בי שאלות. אין ספק שמדונה היא סמל להצלחה נשית. אפילו שאין לה טקסט אחד פוליטי, היא לא מהססת לשלב וידאו-ארט פוליטי מאוד בהופעות שלה והאג'נדה האנטי-מלחמתית ברורה. אך מי היא אותה מדונה? איזה מסר היא משדרת לנשים ונערות ברחבי העולם כשהיא מתפשטת ומצלמת קליפים פרובוקטיביים?

ולמה להתעסק בלבוש? האם לבוש הוא פוליטי? רבות וטובות יטענו שלא. אני דווקא חולקת עליהן. האם יש קשר בין מה שאנחנו לובשות לתפיסה שלנו את עצמנו? איך אנחנו מרגישות כלפי הנשיות שלנו? האם היא חיצונית או פנימית? ובעיקר - האם קו המפשעות או עומק המחשוף שלי מגדיר את רמת ההצלחה שצפויה לי?

תשאלו - למה את סוגרת חשבון עם מדונה? למען האמת, אני מודה שאני פראיירית לא קטנה של פופ, עדיף דביק ולח. אין

לי בעיה עם המקצב, עם הכלים המלאכותיים או עם העבודה הענפה שעושים מפיקים מוכשרים כדי להפיק מזמרות בינוניות ומטה קולות מלאכיים. ההסתייגות שלי היא מהאלמנט התרבותי. פופ הוא ז'אנר שבו נמדדת זמרת על רמת הקפיציות של השדיים שלה ולא על איכות המוזיקה שלה. אם את לא נראית את לא חלק מהמשחק - ובנראית הכוונה היא לנראית כמו נערת פלייבוי. אין אמניות פופ שהן לא יפות, רזות ופוטוגניות. האם אנחנו באמת לא מסוגלות לאהוב את מי שלא

היופי "האוניברסאלי" שכולנו שואפות אליו הוא שקר דכאני ומשתיק, המאפשר את המשך משטור הנשים לאינטרסים קפיטליסטיים ופטריארכליים. במילים אחרות, זה מאוד משתלם לעולם שנשנא את עצמנו.

שורה תחתונה | שרף, היסטוריה של מזרח תיכון ועם ישראל שנה ג', אבו-גוש

הדבר המזעזע בעיני הוא שבחדשות בישראל מקדישים לא יותר מחמש דקות לניתוח ארועים ועניינים פוליטיים בעולם הערבי, בזמן שאירועים שוליים מסוקרים במשך חצי שעה. המדינות בסביבה הן מדינות ערב, אז העניינים שלהן מאוד חשובים לישראל, אבל אי אפשר להבין את המצב שם דרך התקשורת הישראלית. למשל כשעוסקים במצב במצרים, השאלה הראשונה בתקשורת היא איך זה משפיע עלינו. לא באמת מתעניינים מה קורה שם. לא נכנסים לעומק. לדעתי צריך מהפכה אמיתית בנושא הזה.



יותם ישראלי
קוויר וביסקסואל. סטודנט
להיסטוריה, מגדר ופילוסופיה.



אבל למה אתם צריכים לצעוד בשביל זה?

(מחבת אהבה) עם ג'נדרקוויר - מישהי שהמגדר שלו הוא לא גבר, ולא אישה.

אני רוצה שאנשים ידעו איך אני מנהל את אורח החיים שלי. אבל שכבות על שכבות של השתקה גורמות לי להתלבט כל פעם מחדש. ואני יודע, שאם לא יראו אותי - האספקטים האלה, שכל כך מהותיים בחיים שלי, ייפכו לשקופים, וישתקו.

בעיית הנראות אופפת את קהילות הלהט"ב גם מבפנים. להטב"קים שמערערים על הנורמטיבי נדחקים לאחור בתוך הקהילה, מושקפים, נהיים שקופים. זה לא

מקרי שהמאבק למען זכות שווה לפונדקאות לזוגות הומואים היא זו שבכותרות, ולא הזכות של א/נשים טרנסג'נדרים לדיור הוגן, קבלה לעבודה ללא אפליה ומרחב בטוח ללא אלימות ברחובות. זה לא מקרי שפעילים להטב"קים שמניפים שלטים נגד הכיבוש במצעד הגאווה חוטפים ביקורת לעומת כאלה שמניפים דגל ישראל. "דגל ישראל זה לא פוליטי", כמובן.

כבר שנתיים שהגרסה הבאר-שבעית למצעד הגאווה, "אירוע הגאווה", מתרחשת על הגג של "מרכז הצעירים" בעיר העתיקה. כשהוא מתרחש על גג, אירוע גאווה, חשוב ככל שיהיה, משיג מעט מאוד מהמטרות שלו. שוב אנחנו נכנסים למעגל סגור של בלתי-נראות. בגיליון הקודם של "מעורב" פורסם טור על גאווה ופריפריה, שדיבר על באר-שבע כמקום עם קהילה להטב"קית בועטת. הגיע הזמן שהשנה היא תצעד ברחוב, ותראה לכולם שהיא כאן ולא הולכת לשום מקום. כמו שכמה פעילות, ביניהן אני, צעקנו באירוע הגאווה האחרון: "על הגג לבד לא טוב, גאווה עושות ברחוב!"

"באמת, אין לי בעיה עם הומואים, אבל למה הם צריכים לצעוד ברחובות בשביל זה?" כמה פעמים אנחנו להטב"קים (לסביות, הומואים, טרנסג'נדר, ביסקסואלים וקווירז), שמענו את האמירה הזו. שוב ושוב היא מוטחת בגלגולים שונים. "אני לא צועד בשביל הסטרייטיות שלי", ממשיך ואומר הסטרייט התורן. העניין הוא, אדון סטרייט, שהמיניות שלך נמצאת בכל מקום; בסרטים, בספרים, בפרסומות רחוב, בזוגות שהולכים יד ביד, בחתונות. סטרייטים לא צריכים לצעוד בשביל החופש שלהם; הם נראים כל הזמן. אם הלהטב"קים לא יצעדו, הם יהיו שקופים.

נראות לא מלווה להטב"קים רק במצעדי גאווה. הסוגיה נוגעת ונמצאת בכל מקום; בבית, בעבודה, בלימודים, ברחוב. כל פעם זו התלבטות למי לספר ועד כמה. אבל גם אז, גם אחרי ה-יציאה מהארון (לא שיש אחת כזו), יש עוד כל כך הרבה.

סוגיית הנראות מקבלת תוקף

ומשמעות מיוחדים במצעד הגאווה. מצעד הגאווה במקור בא כדי לציין את מהומות סטנוול שהתרחשו בניו-יורק ב-1969, אחת הפעמים הראשונות שלהטב"קים יצאו נגד האלימות המשטרתית שהופעלה נגדם. המצעד הוא בראש ובראשונה הפגנה; מקום של הפגנת נוכחות ושחרור, מקום שאומר לסביבה הסטרייטית "תראו אותי!"

נראות לא מלווה להטב"קים רק במצעדי גאווה. הסוגיה נוגעת ונמצאת בכל מקום; בבית, בעבודה, בלימודים, ברחוב. כל פעם זו התלבטות למי לספר ועד כמה. אבל גם אז, גם אחרי ה-יציאה מהארון (לא שיש אחת כזו), יש עוד כל כך הרבה. ברגע שאנשים שומעים שאני נמשך לבנים ואוהב בנים, הם מיד מניחים שאני הומו. כמה וכמה מהם הופתעו כשהם גילו שאיזה פלא, אני נמשך גם לבנות. כשרואים אותי הולך בבגדים "גבריים", אף אחד לא מתאר לעצמו שאני עושה מופעי דראג, מאופר ולבוש שמלה, גרביונים ונעלי עקב. כששומעים שיש לי בן זוג, מיד מניחים שאני במערכת יחסים מונוגמית עם גבר, למרות שבעצם אני במערכת יחסים פוליאמורית

שורה תחתונה | שירן, כלכלה וניהול שנה ג', תל-אביב

יש הרבה קבוצות בלתי-נראות בחברה הישראלית. יש אוכלוסיות קשות-יום, וכוונתי היא לאנשים עניים שמגיעים מרקע סוציו-אקונומי נמוך. ההתנהלות היום-יומית שלהם היא לא טובה. בחברה מתעלמים גם מהזוגות. הדרך להפוך קבוצה לנראית היא שלקבוצה עצמה תהיה כוח, רצון. אם האנשים עצמם לא יראו את עצמם לחברה, אז שום דבר לא יעזור להם. יש להבין שהבעיה שלהם היא הבעיה של החברה כולה. אנו כחברה מחויבים לתת לאותם אנשים הזדמנות.



ראיון עם תמר גוז'נסקי

תמר גוז'נסקי לא נמצאת בכנסת כבר תשע שנים, אך זה לא אומר שאין לה מה להגיד על מיסים, קצבאות ילדים, עובדות קבלן וגם על עופר עיני, יו"ר ההסתדרות, שחתם הסכם קיבוצי המאגד בתוכו את עובדות הקבלן ובדרך 'שכח' לשאול לדעתן. ראיון עם אישה שלא מפסיקה להילחם.



מראיינת: תמר סתר.



הילד בעת כהונתה כראש הועדה לקידום זכויות הילד שאותה הקימה. לכן החלטתי לפתוח את הראיון עימה בבירור מקור הרעיון לכינון הועדה לקידום זכויות הילד בכנסת.

"בהמשך פעילותי הפרלמנטרית לקידום הנושא של מעונות יום ומשפחתונים, הגעתי למסקנה שכל התחום של זכויות הילדים, הצרכים שלהם והמענה להם לא מכוסה מנקודת הראות של הילד. מה שחזק אותי לפעול בתחום של הילד הוא שממשלת ישראל אישררה ב-1991 את האמנה הבינלאומית לזכויות הילד. שאלתי את עצמי איך האמנה באה לידי ביטוי בעבודת הכנסת וראיתי שאין לסעיפיה ביטוי. לכן יזמתי את כינון הועדה לקידום זכויות הילד שהיום נקראת הועדה לזכויות הילד."

מהי טובתו של הילד? לפי דעתו של פרופסור צבי בר-אל, שאותו ראיינתי לגיליון הקודם של "מעורב", טובת הילד היא, לדוגמה, ביטול קצבאות הילדים, שמגיעות ישירות להורים, כשהמדינה לא יכולה להבטיח שהילדים יהנו מהכסף של קצבאות אלו, והעברת הכספים של הקצבאות לטובת טיפוח שירותי הבריאות ובתי-הספר.

"הרעיון הבסיסי של קצבאות הילדים הוא שמשפחה שמגדלת ילדים היא בעלת הוצאות גבוהות יותר משל

את תמר גוז'נסקי, חברת הכנסת לשעבר מטעם מפלגת חד"ש וכיום נשיאה של תנועת נשים דמוקרטיות בישראל ויו"ר המועצה הציבורית של המכללה החברתית-כלכלית, וכן פעילה במק"י ובחד"ש, פגשתי במשרדי מק"י בתל-אביב. המשרדים של מק"י בתל-אביב הם כה צנועים שנדמה שהזמן עצר בהם מלכת אי שם בשנות השבעים. צניעותם של משרדי מק"י הובילה אותי לחשוב על הישרדותה של התנועה הותיקה שעדיין פועלת כיום; תנועה קומוניסטית בעולם קפיטליסטי, שחורת על דגלה שוויון יהודי-ערבי בעולם רווי אימה, פחד ושנאה היוקדת השוררת בין שני העמים באזרנו. מק"י כמטונימיה לתמר גוז'נסקי עצמה מציעה תפיסת עולם אחרת מתפיסות העולם השגורות בפוליטיקה הישראלית: עולם של שוויון כלכלי לא מתפשר, שבו דיבור נגד קצבאות ילדים נחשב ללא פחות מחילול הקודש, ושבו ברור ללא צל של ספק שיש לבטל לאלתר את חברות הקבלן ואת חברות כוח האדם. והיה מוטב לעשות זאת כבר אתמול.

גוז'נסקי מעורה היטב ברזי הפוליטיקה הישראלית על מסדרונות הכנסת שבהן כיהנה כחברה משנת 1990 עד לשנת 2003, עד לעזיבתה בטרם עת לדעת רבים, שלא דווקא נמנים בין מצביעי חד"ש, בעקבות תקנון המפלגה שקובע כי חבר-כנסת לא יכול לכהן יותר משלוש קדנציות. גוז'נסקי מוכרת כחברת-כנסת פעילה מאין כמוה שפעלה רבות בתחום של זכויות

שורה תחתונה | קורין, ניהול מערכות מידע שנה ג', ירושלים

נראות היא עניין של נקודת מבט והלך רוח בחברה בזמן נתון. אם פעם הקבוצות הנראות ביותר בארץ היו הפועלים והקיבוצניקים, הרי שהיום הנראים ביותר הם בעלי ההון או המפורסמים. נראות של קבוצה נקבעת על ידי הממשלה ומתוקף כך גם התקשורת. בעולם אוטופי נראות היא אינדיבידואלית, ללא סיווג לקבוצות סוציו-אקונומיות או חברתיות. לצערי, הדרך לשם עוד ארוכה.



"אני מניחה שבשוליים של החברה הישראלית קצבאות הילדים מהוות מרכיב משמעותי מאוד בתקציב המשפחה. זה מלמד על כך שלאותן משפחות יש מעט מקורות הכנסה אחרים. לכן תפקיד הממשלה הוא לא לקצץ בקצבאות האלו. הרי קיצצו כבר בעבר בקצבאות הילדים, האם בעקבות קיצוץ זה, מצבם של הילדים הבדואים בדרום, לדוגמא, השתפר? האם לאמהות הבדואיות נתנו הזדמנויות עבודה בעקבות הקיצוץ בקצבאות הילדים? התפיסה שהילדים הם בני ערובה שלנו כחברה הוא דבר שמנגד באופן הבסיסי ביותר לזכויות הילד. אסור להעניש ילדים בגלל מחדלים או מעשים של ההורים".

אולי אם לא היו קצבאות ילדים, הקהילה והפרטים בה היו דוחפים את האנשים לצאת לעבודה ולא להסתמך על קצבאות?

"שמעת פעם על נשים בדואיות, לדוגמא, שסירבו לעבוד אפילו בשכר מינימום? זיהו עוני עם פריזיטיות זו פרקטיקה מוכרת - ולא רק בישראל. התפיסה האוניברסאלית של קצבאות הילדים אופיינית לארצות שבהן קיימים שירותי רווחה. סיוע למשפחות מרובות ילדים באירופה מגובה במדינות הרבה יותר נדיבה מאשר בישראל".

אבל בארץ יש יותר משפחות מרובות ילדים מאשר באירופה, ולכן חוקים כאלה יכולים לפגוע בכלכלה בישראל יותר מאשר בכלכלה באירופה.

"התפיסה שילדים הם עול חברתי היא תפיסה כל-כך מקוממת ומיושנת. היום יותר ויותר מדינות באירופה וכן יפן צופות בחרדה גדולה לעתיד משום שמספר הילדים שם נמוך ואין להן מושג מי יעבוד אצלן בעוד עשרים-שלושים שנה. בארץ עדיין יש ילודה גבוהה באופן יחסי. כל ילד, אם ניתנת לו הזדמנות, יגדל להיות אזרח מועיל לחברה. אז אך אפשר להגיד שאם ילד הוא אחד משלושה ילדים הוא מועיל, אך אם הוא אחד מעשרה הוא מזיק?"

לאור הסכסוך המתוקשר ויציא-הדופן של ועד עובדי הרכבת בהנהלתם ובשר התחבורה, ניסיתי לברר עם גוזנסקי כיצד יש להגן על זכויות עובדים. גוזנסקי סבורה כי חוקים שמגנים על עובדים הם רק כיוון, והעובדים זקוקים, בנוסף להם, לסולידריות ולתמיכה ציבורית. גוזנסקי לא הזכירה בתשובתיה בנושא איגודי העובדים

משפחה שלא מגדלת ילדים. ההוצאות האלו אינן רק העניין האישי של המשפחה. הן גם עניין חברתי וציבורי. בסופו של דבר, ילדה או ילד, שגדלים בבית שבו לא ניתנו להם תנאים בסיסיים של מזון, קורת גג, סיוע נפשי, הגנה ואהבה, עלולים להיות אומללים ברמה האישית ועלולים גם להדרדר למצבים שבהם החברה תצטרך להיחלץ לטובתם ולהצילם. תפקידה של המדינה היא למנוע זאת וזו אחריותה. כיום, קצבאות הילדים הן נמוכות מאוד, הן מגוחכות".

עד כה דיברת על אחריותה הכלכלית של המדינה לדאוג לזכויותיהם הבסיסיות של הילדים. מהי לדעתך אחריות ההורים במימון ילדיהם?

"האחריות של ההורים לילדיהם היא אלף בית, אך קיומה לא אומר שהמדינה לא צריכה להיות מעורבת. המשמעות של הגובה האחיד של הקצבה בישראל היא שבמשפחה שהכנסותיה נמוכות, הקצבה היא הרבה יותר משמעותית מאשר במשפחה שהכנסותיה גבוהות, ולכן האוניברסליות שבקצבאות הילדים נותנת העדפה למשפחות המוחלשות. הרעיון של קצבאות ילדים אוניברסליות הוא מהרעיונות המתקדמים במדינת ישראל. הניסיון לאמר שקצבאות הילדים הוא בזבוז הוא ניסיון מוטעה כי אין שום סתירה בין מימון קצבאות ילדים לבין מימון ביטוח בריאות ממלכתי או להשקעה במערכת החינוך או במטרות חשובות אחרות".

"הרי קיצצו כבר בעבר בקצבאות הילדים, האם בעקבות קיצוץ זה, מצבם של הילדים הבדואים בדרום, לדוגמא, השתפר? האם לאמהות הבדואיות נתנו הזדמנויות עבודה בעקבות הקיצוץ בקצבאות הילדים?"

בשלב הזה של הראיון ניסיתי למצב את עצמי כאופוזיציה לגוזנסקי, שרואה בקצבאות הילדים צעד הכרחי לחוסנה המוסרי והכלכלי של החברה הישראלית. על השאלות שלי בדבר הקשר בין קצבאות ילדים לעידוד העוני, גוזנסקי ענתה באופן חד-משמעי כי הקשר אינו קיים וכי ביטול קצבאות הילדים אך ורק יחרף את עוניים של הילדים הנמנים עם השכבות המקופחות בישראל.

שורה תחתונה | אופיר, ביולוגיה שנה א', קיבוץ אילון

מי שמחליט מה יראו בתקשורת זה בעלי ההון שמחזיקים בכל כלי התקשורת. אנחנו תופסים את המציאות כמו שהם מציגים לנו אותה. גורמים לנו לראות בערבים כאויב, מפחידים אותנו עם אימונים קיומיים כמו איראן, מציגים לנו את החרדים כפרזיטים כשבעצם מי שעושק אותנו הם בעלי ההון שאליהם הולך כל הכסף הגדול. וכל זה בזמן שהם בעצם הסכנה הקיומית הכי גדולה לאזרחי ישראל.



האגף ופיטרה את כולם".

איך את מסבירה את השביתה של ההסתדרות למען עובדות הניקיון?

עופר עיני, יו"ר ההסתדרות, הוא אדם בעל חושים פוליטיים מאוד מפוכחים. לאחר שבמחאה החברתית הוא ישב בצד ולא היה מעורב: לא בהפגנות, לא באוהלים, לא בהתארגנויות, הוא הגיע למסקנה שאי-פעולתו הביאה לו נזק פוליטי, ולכן הוא החליט לכפר על כך במין שביתה. מבחינת השובתים, השביתה היתה מפגן סולידריות מרשים. מבחינת עובדי הקבלן, ההישגים הם למראית עין בלבד מאחר ששכר המינימום ממילא עמד לעלות. לעופר עיני יש תפיסה פטרנליסטית על העובדים. הוא לא מוביל את העובדים להכרה מעמדית, להבנת ההרכב והמבנה של החברה, להבנת מערכת היחסים בין הון לעבודה, אלא סוחר בזכויות של העובדים. הוא לא נכנס לשאלות המהותיות. עופר עיני רצה להגדיל את הכנסות ההסתדרות, שזו מטרה לגיטימית. לכן הוא ערך הסכמים קיבוציים עם הבעלים של חברות כוח אדם ושל רשתות השיווק הגדולות. בהסכמים האלה המעסיקים חתמו על נתינת



תמר וזוגה יורם

את הצד השני של המשוואה: מה קורה כאשר מצוי כוח רב מידי אצל העובדים כתוצאה מהתארגנותם, שעלול להשפיע לרעה על התנהלותם.

"בסוף שנות התשעים התחילה להתפשט תופעה של עובדים במגזר הפרטי שניסו להתארגן ולהקים ועד. עד אז לא היה חוק שאמר במפורש שאסור לפטר עובד שמארגן את חבריו באיגוד המקצועי או פועל להקמת ועד עובדים. אמנם עד אז היו תקדימים משפטיים שאוסרים על פיטור חברי הוועד, אבל כשמישהו עוד לא הוכר כחבר ועד, אפשר היה לפטרו. לכן ניסיתי לקדם את חוק יסוד: חופש ההתארגנות האיגוד מקצועית, וראיתי שאין לכך סיכוי. בעקבות התייעצות עם ארגונים שעוסקים בנושא, החלטתי להציע להוסיף סעיף לחוק ישוב סכסוכי עבודה, שאומר במפורש שאסור לפטר עובד שמקים ועד או מארגן את עצמו או את חבריו בארגון מקצועי. הודות לסעיף הזה, שהוא היום בחוק, גם בתי הדין לעבודה קיבלו החלטות שלמרות שלמעביד שמורה הזכות להחליט את מי הוא מעסיק או לא, גם לעובדים שמורה הזכות להתארגן. אך ביחס הכוחות הקיים בפועל כיום, אם מעביד מחליט שהוא בשום פנים לא מוכן לקבל את ההתאגדות של עובדיו, עדיין שמורה לו הזכות לסגור את העסק כולו או את המחלקה שבה היתה ההתאגדות. אתן לך דוגמא: בחברת אוטובוסים גדולה (הורן את לייבוביץ') שבה היה אגף שעסק בהובלת נוסעים ובאגף זה העובדים התאגדו להקמת ועד, ההנהלה בתגובה סגרה את

"התפיסה שילדים הם עול חברתי היא תפיסה כל-כך מקוממת ומיושנת. היום יותר ויותר מדינות באירופה וכן יפן צופות בחרדה גדולה לעתיד משום שמספר הילדים שם נמוך ואין להן מושג מי יעבוד אצלן בעוד עוד עשרים-שלושים שנה."

מינימום זכויות עובדים והסכימו לגבות מהעובדים דמי ארגון עבור ההסתדרות. אך העובדים עצמם, ומדובר ברבבות עובדים, נותרו לא מאורגנים כי הם לא חברי ההסתדרות ואין להם ועד עובדים. בצעדים האלה עיני הנהיג תקדים גרוע ביותר מבחינת ציבור העובדים. מי שניהל את המשא ומתן היו המעבידים מול ההסתדרות בלי נציגות של העובדים. כלומר, בלי עובדות הקבלן. לא היה להן פיתחון פה במשא ומתן. והרי זה אלף בית של איגוד מקצועי. איגוד מקצועי הוא ארגון של עובדים. אם ההסתדרות חותמת הסכם, מי יעקוב אחרי הביצוע שלו אם אין ועד עובדים? אם העובד חושב שהוא

שורה תחתונה | אורי, רפואה שנה ג', כפר יונה



חיפוש מהיר בגוגל של הצירוף "מפת בעלות תקשורת" נותן כמה תוצאות מצויינות, ואפשר לראות כי אותו מספר צומצם של משפחות וטייקונים שמחזיקים ברוב המשק הישראלי מחזיקים גם בחלקים ניכרים מהבעלות על העיתונות. לא קונספירציה, לא אח גדול, לא 1984, הכל רשום, מתועד וברור כשמש... ואגב - מי שהמציא את הטלנובלות היו חונטות (קבוצות גנרלים) דרום-אמריקאיים ששלטו בדיקטטורות לטיניות וחיפשו דרך לשלוט באזרחים מבלי שאלו ישימו לב. זה שאתה פרנואיד לא אומר שלא רודפים אחרך.

מחברות קבלן שידאגו לספק את השירותים האלה?

"מה היא ליבת העסק? יש חברות היי טק שנותנות לעובדים ארוחות, חדר כושר, אימון. זה בליבה? לא, אז למה הם מממנים את זה? כי הם החליטו לממן את זה. הטענה שמשוה לא נמצא בליבה היא החלטה פוליטית. אם המדינה תחליט שרק הצבא הוא בליבה, אז לאן נגיע? עובדת הניקיון לא הולכת לשום מקום. פה היא תקבל שכר מינימום ושם היא תקבל שכר מינימום, אז לאן היא תלך? דווקא עובדת הניקיון יכולה להיות הקבועה ביותר בעסק. עובדות הניקיון באוניברסיטה בבאר-שבע לדוגמה עובדות עשרות שנים. לאן עובדת הניקיון תלך? אם היא לא תעבוד באוניברסיטה, אז היא תעבוד בעיריה בניקיון. כל התפיסה הזאת בדבר הליבה העסקית היא הצגה מעוותת של המציאות כדי להצדיק את העוול החברתי שעושים לאנשים".

ומה לגבי הפיכת חברות כוח האדם לחברות שפועלות כמו כל חברה אחרת בשוק הפרטי, חברה שדואגת לעובדיה על פי חוק ומעניקה להם תנאים סוציאליים?
"העיקרון של חברות כוח האדם והקבלן אומר ככה: את מקבלת שכר לפי הימים שעבדת והקבלן מסדר לך עבודה כשהוא יכול. אם הוא לא מסדר לך עבודה,

"לעופר עיני יש תפיסה פטרנליסטית על העובדים. הוא לא מוביל את העובדים להכרה מעמדית, להבנת ההרכב והמבנה של החברה, להבנת מערכת היחסים בין הון לעבודה, אלא סוחר בזכויות של העובדים."



תמר מקבלת פרס מפעל חיים מהאגודה הישראלית לסוציולוגיה

מקופח, למי הוא ילך? לעיני? אפשר לנופף ולהגיד שעובדי חברות כוח אדם הם כעת תחת הסכם קיבוצי, אבל זה הסדר עקום".

איזה פיתרון את מציעה לשאלת עובדות הקבלן?

"לשנות את השיטה. שיפסיקו להיות עובדות קבלן. כשאתה עובד קבלן או כשאתה חתום על חוזה אישי אתה לא יכול להתארגן. הזמניות מוטבעת בצורת ההעסקה הזאת. חוסר התוחלת התעסוקתית מוטבע בעצם השיטה הזאת. צריך לבטל את חוק קבלני כוח האדם. עובד שנכנס לכוח העבודה לחודשיים, נגיד בתחום מסוים של החקלאות, אז זה בסדר שהוא יהיה עובד זמני כי לאחר חודשיים מסתיים הקטיף. אבל חקלאות היא ענף זניח מבחינת גודלו בישראל. הפיתרון הבסיסי בעיניי הוא שהמעביד לא יוכל להחליף עובדים כמו שהוא מחליף כפפות".

מה דעתך על הטענה כי שירותי הניקיון אינם חלק מהליבה של עסקים ולכן אותם עסקים מבקשים

"העיקרון של חברות כוח האדם והקבלן אומר ככה: את מקבלת שכר לפי הימים שעבדת והקבלן מסדר לך עבודה כשהוא יכול. אם הוא לא מסדר לך עבודה, אז את לא מקבלת משכורת. היגיון זה שולל ביטחון תעסוקתי והוא מאפיין את צורת ההעסקה של חברות כוח האדם והקבלן".

אז את לא מקבלת משכורת. היגיון זה שולל ביטחון תעסוקתי והוא מאפיין את צורת ההעסקה של חברות כוח האדם והקבלן".
דעותיה של חברת הכנסת לשעבר, תמר גז'נסקי, אינן נמצאות כיום בקונצנזוס. אך המחאה החברתית האחרונה, שכנראה תתחדש בקיץ הקרוב, מציבה את קולה של גז'נסקי כאחת האלטרנטיבות לסדר יום חברתי-כלכלי שונה.

שורה תחתונה | בר, פסיכולוגיה וחינוך שנה ב', באר-שבע

המודעות לפגיעה בנשים היא לא מספיק חזקה, יש יותר מדי פרסומות סקסיסטיות. לדוגמה, היה בפייסבוק פוסט עם תמונה של שלט שכל כפתור בו הוא פעולה שאשה צריכה לעשות, הפוסט קיבל עשרות לייקים. זה פגע בי ברמה האישית ומאוד הטריד אותי לראות את כל התגובות בעד התמונה הזאת. במרוצת השנים יש יותר ביקורת פמיניסטית, אבל לא מספיק. כשכך מתפרסמת ביקורת היא לרוב נתפסת כמירמור. זה נראה למישהו הגיוני ללחוץ על כפתור שבביל להפעיל אותי?



קנטינה

עמיר לב, כותב, מלחין ומבצע.
מתוך אלבומו החמישי "הכל כאן", 2009

הכובסת

מעה איננבר. נולדה וגדלה בירושלים. סטודנטית לתואר שני בספרות עברית באוניברסיטת בן גוריון בנגב. מלמדת ספרות ואמנויות. מצירת וכתבת, בעיקר שירה. חומרים אהובים: חימר, נייר, עפרונות, צבעים, מילים וצלילים.

כך הפכתי מבלי משים (וכמעט בעל כורחי) לכובסת
במכבסת ההגמוניה הגדולה
שחוטאת לכבסיה תדיר, וכביכול עושה אפליה מתקנת
ואינה מפרידה בין כהים לבהירים
אלא
מכבסת את כולם יחדיו, את נתיניה כמו גם את עבדיה
בסיבובי סחיטה חוזרים ונשנים, בהרתקה של לפחות
תשעים מעלות.

ובערב כששָׁבְתִי ממפעל הכוח הגדול לביתי הקטן הבני
לתלפיות
על שאריות כפר סוקייל, נכנסתי לחדר האמבטיה וליד
הדלת שָׁהָה לו זבוב.
רק נח מעט, לא זע, לא עף.
מתוך אינסטינקט, מבלי משים, דרכתי עליו.
בכוחי אני - השמדתי.
אני,
הפשוטה,
הכובסת במכבסת ההגמוניה הגדולה
והוא אפילו לא זמזמם, המסכן.
קה עשה רע?
רחמים רחם עלי אדון הסליחות כי חטאתי לפניו.

וכך הפכתי, מבלי משים, לכובסת,
במכבסת ההגמוניה האדירה
והנוראה
וברגע אחד הבטתי בהשתקפותי בקֶרָאָה
ולא הכרתי אֶת עצמי עוד.

או אז, השמעתי תפילה ושאלתי עצמי מיהו השומע
והאם שומע זה השומע את זאת החוטאת הקטנה,
הכובסת במכבסת ההגמוניה הגדולה
ובכל זאת השמעתי תְּפִילַת קִינָה,
כי נִקְלָקְתִי
וידעתי -
עלי לשלוח זו הכובסת למחוז חפצי.

ערב סגור כולם מחייכים בין המילים
רק אני מתלהב מהמשקאות היקרים
מאחורי המלצרית מתכוננת לשטוף כלים
הוא מוכר מוכר שיניים לבנות
היא רגליים מוגבהות עם פס בין האצבעות
תכיר אותנו היא אמרה
מה יכול להיות

עבד של חברת שמירה קיבל אותי בכניסה
קשור לדלת חי לפי שעה
הסיגריות הזולות שלו הסתכלו עלי מהחולצה
אדוני הוא אמר
בבקשה

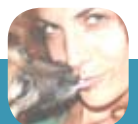
הם עמדו איתי שיניים לבנות וזאת שרצתה להכיר
טיפת וויסקי נפלה על החולצה שלי
ניסיתי להסתיר
יש פה במה קטנה הוא קרץ לי
אם תרצה לשיר
פתאום היא לחשה גם לכם חם?
יש פה גג מדהים הוא אמר בואי נלך לשם
ואני ידעתי שהיא משחקת
היא לא תשכב איתו לעולם

עבד של חברת שמירה קיבל אותי בכניסה
אמרו לו לחייך לכל אחד שבא
הסיגריות הזולות שלו הסתכלו עלי מהחולצה
אדוני הוא אמר
בבקשה

בחוץ האוויר קצת זז נחנקתי בפנים
היא חיכתה למונית של קו 4
זאת ששטפה כלים
עליתי אחריה
התיישבתי מלפנים...

שורה תחתונה | רותם, תואר שני בגאוגרפיה ופיתוח סביבתי, באר-שבע

נושא הסביבה והשמירה עליה מוצג באופן פופוליסטי ולא אמיתי בתקשורת. למשל, נושא המחזור הוא מאוד קל להצגה אבל הוא פינאטס לעומת מה שהציבור באמת יכול לעשות כדי לתרום לנושא. יש גם נושאים מושקפים כמו זכויות בעלי חיים, אנרגיה, משק המים הישראלי או מי תהום שהם הבעיה הכי גדולה שלנו, אבל קשה להציג את זה ויזואלית. במקום זה מדברים על הכנרת כי אותה רואים בעין. הציבור לא מפתח יכולת ביקורתית, אז התקשורת עושה מה שבא לה.



כרוניקה של מוות ידוע מראש



עידן סייב
פעיל בעמותת "אנונימוס"

מבחינת בעלי החיים, התוצאה היא הפרת הזכויות שאנחנו תופשים כבסיסיות ביותר. הצרכים הראשוניים ביותר של בעלי החיים נמנעים מהם: לנוע בחופשיות, לא לסבול מאלימות, לשמור על שלמות הגוף, לנהל חיים חברתיים תקינים, וכן גם הצורך הבסיסי ביותר: לחיות. הסיבה היחידה שזה קורה היא כי יש אותנו, האנשים הפשוטים שמשלמים על בשר, חלב וביצים בלי לשאול שאלות. כשזה כרוך בפגיעה מינונית בנו עצמנו, אנחנו מזדעקים: כלנו זוכרים את מחאת הקוטג', שקמה בעקבות הרצון שלנו לשלם פחות על מוצר שאנחנו לא באמת צריכים. מי חשב אז על הקורבנות האמיתיים של תעשיית החלב - אלה שהוכנסו להריון שוב ושוב בצורה אינטנסיבית רק כדי להפריד מהן את התינוקות ולשלוח אותם לשחיטה, כדי שנוכל לסחוט מהן בעצמנו את החלב היקר שהן ייצרו עבורם? עבור אנשים רבים, החיים של מישהו אחר חשובים הרבה פחות מה"זכות" שלנו להמשיך לפגוע בו.

שבעים ושישה מיליון נרצחו. שבעים ושישה מיליון, כמעט פי אחת-עשרה מאוכלוסיית מדינת ישראל כולה. אם היינו קוראים נתון כזה בעיתון, לא היינו מסוגלים לתפוש את גודל האסון - שלא לדבר על העובדה שאנחנו לקחנו

היכולת להרגיש אושר, הנאה, כאב וסבל משותפת לכול בעלי החיים, ממש כמו לאדם. בתעשיות הבשר, הביצים והחלב, כל אלה נשללים מהם בצורה שיטתית

בו חלק ישיר.

זה רק חלק קטן מהסיפור - תארו לעצמכם את הכותרת הזאת חוזרת על עצמה כל יום. זה מספר בעלי החיים שמובלים אל מותם כל יום בתעשיות המזון מן החי ברחבי העולם.

כטבעוני, אני מודע לעובדה שצרותיהם של בעלי החיים לעולם לא יקבלו את המקום המגיע להן. לא בעולם של צרכנים שמבחינתם בעלי-חיים הם מוצר צריכה בסיסי, שבמקרה הטוב צריך להגדיל את שטח הכלוב שלו כדי שלא יגידו חלילה שאנחנו "מתעללים". עם זאת, כל אדם ששובר את חומת האנוכיות ומפסיק

היכולת להרגיש אושר, הנאה, כאב וסבל משותפת לכול בעלי החיים, ממש כמו לאדם. בתעשיות הבשר, הביצים והחלב, כל אלה נשללים מהם בצורה שיטתית: אפרוחים זכרים, חולים או חלשים, שאינם שימושיים לתעשיית הביצים, מושלכים לאשפה או נטחנים ב עודם בחיים. הנקבות נכלאות בכלובים עד יום מותן, כעבור שנה או שנתיים. כריתת איברים, הרעבה, אלימות והפרדת תינוקות מאימותיהם, משותפים לכול התעשיות. מה היה קורה אם מדי יום ביומו היינו שומעים על מיליוני מקרים כאלה, של התעללות וטבח בבעלי-חיים חפים מפשע? יכולת ההדחקה המופלאה שלנו היא יוצאת מן הכלל, וגם כאשר אנחנו נחשפים להתעללות כזו בבעלי החיים, רובנו שוכחים אותה די מהר. משאית המובילה תרנגולים לשחיטה היא מראה מוכר להרבה אנשים. הם מזדעזעים ממנו בכול פעם מחדש - ובכל זאת, למחרת הם ישכחו מהעניין ואכלו שניצל, ובכך למעשה יזמינו את המשלוח הבא של עופות לשחיטה. למה? כנראה כי אין סיבה לייסר את עצמנו עם העובדות, בזמן שהרבה יותר נוח לא לחשוב מה עבר על התרנגולת לפני שהפכה לשניצל או הטילה את הביצה, ועל מה אנחנו בעצם משלמים.

הסיבה היחידה שזה קורה היא כי יש אותנו, האנשים הפשוטים שמשלמים על בשר, חלב וביצים בלי לשאול שאלות.

לצורך בעלי-חיים, מונע סבל מכמה אלפים מהם. הצרכן הבודד מעולם לא החזיק כל כך הרבה כוח בידיו. ככול שיותר מאיתנו ישנו את הרגלי הצריכה, כך תשתנה גם החברה, ותהפוך בהדרגה לפחות אלימה ופחות מושתתת על גרימת סבל לחלשים - ועד שזה יקרה, הצלנו כמה חפים מפשע.

שורה תחתונה | רומי, פוליטיקה וממשל ולימודי אירופה שנה ג', קיבוץ מזרע

בחברה שלנו יש מספר לא מבוטל של קבוצות בלתי נראות כמו קשישים, פליטים, עובדים זרים, עובדי קבלן, בדואים ועוד רבות. קבוצות אלה אינן נראות בחברה שלנו ואנו מרשים לעצמינו להתעלם מצרכיהן, אנושיותם ויכולתן להעשיר ולהיות חלק מהותי ורציני בחברה שלנו. על מנת להפוך קבוצות אלה לנראות עלינו להפסיק להסתכל עליהן כעול, מטרד או בעיה שיש לפתור ולהתחיל לראות כיצד אנו הופכים אותן לחלק מאיתנו תוך קבלת השונות שלהן.



תלושה



אילנה אזריאנסקי
סטודנטית לתואר שני
בספרות עברית

החברה הישראלית בתחילת שנות ה-90 לא הייתה מוכנה לקליטת העלייה ההמונית האינטלקטואלית מחבר העמים. גם אנחנו, כשהגענו, לא ידענו מה לעשות עם עצמנו בישראל. הניסיון וההרגלים התרבותיים שהבאנו אתנו התגלו כלא מעשיים במקום החדש. למשל, צורת הלבוש וההתנהגות המקובלת בבתי-ספר ברוסיה נראו כביזריות ומתנשאות מנקודת מבטם של הצברים. גם העמדות הרווחות בקרב הקהילה הרוסית לגבי השירות הצבאי, על סמך היכרותה עם הצבא הרוסי, שהוא צבא אכזרי שאינו מעניק חופשות לחייליו, לא השתלבו כל-כך עם התפיסה וההוויה

הישראלית. כתוצאה מכך, חלק מהעולים התאכזבו וחזרו לרוסיה או המשיכו את דרכם למערב. אצל חלק אחר התפרקה המשפחה. רבים אחרים לא השקיעו שום מאמצים להשתלב בסביבה הישראלית והתבצרו ב"גטו

הרוסי", אשר מטפח בקרבו סנוביות ודרישה מוצהרת לשמירה על קשר עם השורשים הרוסיים בכל מחיר. דרישה, שנראית עלובה ולא מציאותית בעיני, כי עדיף להיפתח אל העולם החדש מלהמשיך להיאחז בעולם שכבר נכחד.

זה מפחיד להרגיש תלושה וחצויה בין שני העולמות השייכים לי במידה שווה. אני מכירה הרבה יוצאי רוסיה בני גילי, שכבר אינם יודעים לדבר רוסית, אך גם העברית שלהם לא טובה. גם הצברים עדיין נותנים לחזות הרוסית שלי לבלבל אותם ומחמיאים לי עם נימה של עליונות על העברית הנפלאה שלי. אני מאוד שמחה על כך שמשפחתי העלתה אותי לארץ לאור העובדה, שרבים מאלה שהיגרו למערב או נשארו בחבר העמים התבללו כמעט לגמרי ואיבדו כל קשר עם זהותם היהודית. ברור לי שאני ישראלית. אבל אני רוסייה ישראלית. לא נשכח שינשם. כאמור, עולים אשר עדיין מרגישים תלושים ומתלבטים בשאלה הגורלית "למה באנו לכאן?"

לרבים מבני העלייה שלי מוכרת עד כאב השאלה, שצמחה מתוך הקהילה הרוסית בישראל: "למה באנו לפה?" למדינת ישראל יש במה להתגאות בדמותי ובדמות משפחתי, שהיא גם דוגמה לעלייה מוצלחת: אנחנו חיים בדירה פרטית, עובדים, לא נזקקים לעזרה מהמדינה ומחברים מאוד ליהדות. ואילו כעבור כמעט עשרים שנה, במבט לאחור, אני פונה לעצמי בשאלה אחרת: "מה קיבלתי מצד החברה הישראלית בתמורה לאהבתי ולנאמנותי למדינה הזאת?" לצערי הרב, התשובה לשאלתי נשאת תלויה באוויר עקב הספקנות והריחוק בהתייחסותה של

האוכלוסייה המקומית כלפיי. ציפיתי מצידה להדדיות ולהיענות לרצוני להשתייך, אך בפועל נוכחתי לדעת שהחברה הישראלית היא די סגורה מפני כל מי שנתפס בעיניה כזר.

החברה הישראלית בתחילת שנות ה-90 לא הייתה מוכנה לקליטת העלייה ההמונית האינטלקטואלית מחבר העמים. גם אנחנו, כשהגענו, לא ידענו מה לעשות עם עצמנו בישראל. הניסיון וההרגלים התרבותיים שהבאנו אתנו התגלו כלא מעשיים במקום החדש.

את התואר הראשון שלי עשיתי בסוציולוגיה. מי כמוני יודעת, שהבעיה הבסיסית של קבלת הזר בישראל נעוצה ברבדים עמוקים מאוד. החברה הישראלית דומה לשמיכת טלאים, כשכל טלאי נראה אחרת ותפור בצורה שונה. ההנחה כי כל העדות היהודיות התלכדו בפיסת היבשה הקטנטונת שלנו ונהפכו לכור היתוך היא הנחה בעייתית; בפועל, רוסים נמשכים לרוסים, אתיופים - לאתיופים, אנגלוסקסים - לאנגלוסקסים ואפשר לתת עוד דוגמאות רבות. העדתיות המעמדית הקשה והאכזרית השוררת בחברה באה לידי ביטוי בצורה הבוטה ביותר בשכבות האליטות הכלכליות והאינטלקטואליות, שמעדיפות לשמור על ההומוגניות בתוכן ולא לאפשר לזרים כמוני להפוך לחלק אינטגרלי במקומות עבודתם ובחיים האישיים. לעומתן, השכבות הנמוכות-בינוניות, המורכבות לרוב מיוצאי עדות המזרח, מרגישות מאוימות על-ידי הגל האינטלקטואלי והמקצועי העצום שהגיע מבר"מ שכן הוא מעצים את תחושת קיפוחם ההיסטורי מצד יוצאי אירופה.

שורה תחתונה | הגר, גיאוגרפיה וניהול שנה ג', יבניאל

לבקנים היא קבוצה בלתי-נראית בחברה. כדי להפוך אותה לנראית יש להקנות ידע לתלמידי בית הספר בנושא זה. גם הסגל הזוטר הוא קבוצה בלתי-נראית. הוא שבת כל-כך הרבה זמן ועדיין לא מתייחסים ברצינות לדרישותיו.



אין כמעט ערבים בישראל ואלה שישנם מוצגים כגורם מאיים ובהקשרים לסכסוך הישראלי-פלסטיני. זה מה שמעלה מחקר שסקר במשך שנה את כלי התקשורת דוברי העברית בישראל.

ייצוג בתקשורת הוא מעין שיקוף או שחזור של דבר-מה בעולם ה"אמיתי". הכוונה לחפץ, אדם, קבוצה, מאורע או כל דבר אחר בעולם אשר מיוצג בדרך כלשהי בתקשורת. הייצוג על מרקע הטלוויזיה הוא משאב של כוח. אי הייצוג של קבוצות מסוימות או ייצוג מוחלש של קבוצות מיעוט משמר את מיקומן המשני בחברה. המדדים על פיהם בוחנים ייצוג מיעוטים בתקשורת:

1. כמות - עצם הנראות של הקבוצה בתקשורת.
2. איכות - האופן שבו מוצגות קבוצות המיעוט בתקשורת, ההקשר שבו מופיעים המיעוטים בתקשורת והסטטוס של היחיד מתוך קבוצת המיעוט באירוע מסוים.



מדד סטטוס

מדד הבודק את מעמד הדמות על פי מרכיבי ביוגרפיה, התנהגות ותפקיד באיטם. כלל 7 משתנים: שימוש בשפה ובקיאות בה, השכלה, סטטוס מקצועי, מעמד סוציו-אקונומי, תפקיד באיטם (מומחה, איש ציבור) ורציונליות/רגשנות. המדד נע בין 0 נקודות (אף מאפיין סטטוס) ל-7 נקודות (כל מאפיין הסטטוס).

מדדי סטטוס של ערבים בסוגים שונים של תכניות: חדשות: מדד סטטוס: מקבלים 3 מתוך 7 מדדים, מופיעים 2% מזמן השידור. תחקיר ואקטואליה: מדד סטטוס: מקבלים 1.9 מתוך 7 מדדים, מופיעים 2% מזמן השידור. תכניות בידור ואירוח: אין מדד סטטוס, מופיעים 0% מזמן השידור.

מקורות:
 ייצוג מיעוטים בשידור הציבורי, יהודה בר לב, 2007.
 איפה הם כולם? אנדרה, מרכז ישראלי לאסטרטגיה תקשורתית, 2007.



תראו אותי

הדר קשת

סטודנטית לפסיכולוגיה
וספרות עברית שנה ג',
פעילה במסל"ן



צריכה להרגיש אחרת. חשוב לי להדגיש עד כמה התמיכה שקיבלתי מסביבתי חריגה: רוב הנפגעות והנפגעים לא מספרים מיד או בכלל על מה קרה שלהם, קל וחומר שהם לא מתלוננים במשטרה. רובם מרגישים טמאים, נגועים. הם מאשימים את עצמם ומפחדים לספר. יכול להיות שדווקא העובדה שהייתי קטנה ושהתוקפים לא היו מוכרים, הפכה את סוגיית האשמה ליותר חד-משמעית עבורי (היה לי ברור: הם אשמים!) וזאת בניגוד לרוב התקיפות המיניות, שמתרחשות בין מכרים, על רקע של יחסי קרבה משפחתיים, חברים, מקצועיים או זוגיים.

מה שמעניין הוא שלמרות כל הלגיטימציה, הפתיחות והקבלה שזכיתי להן, עדיין האירוע נשאר בגדר "סוד" מבחינתי; את האנשים ששיתפתי בסיפור בחרתי בפניצטה, וזאת רק לאחר שביססתי יחסי אמון ובטחון איתם. בראיונות לפרויקטים שהשתתפתי בהם כנערה, ובראיונות לצבא ולמקומות עבודה - השארתי את הנושא הזה בצד, אף שהוא משמעותי ומרכזי בחיי ואיני צריכה להתבייש בו כלל. נוצר מצב פרדוכסלי:

"החיים אינם מה שחיית, אלא מה שאתה זוכר והאופן שאתה זוכר אותם כדי לספר" - גבריאל גרסיה מארקס.

זה לא יהיה טור-דעה, אלא טור-סיפור - סיפור עליו שהוא בעצם סיפור על החברה שלנו ועל האופן שהיא מעדיפה לספר דברים מסוימים ולא לספר דברים אחרים.

עברתי תקיפה מינית בגיל אחת-עשרה, בפרדס ליד



שרה פון שורצה

צילום: אליסיה שחף

הבית, כשאני וחברה שלי היינו בדרך לקניון בצהרי יום שישי. אני לא רוצה להיכנס לפרטי התקיפה, כוונתי אינה לזעזע. אני רוצה לספר בעיקר על מה שהיה לאחריה.

ברגע שהתוקפים שחררו אותי ואת חברתי, שתינו דיברנו על מה שקרה, סיפרנו להורים שלה וגם להורים שלי ומיד נסענו לתחנת המשטרה כדי להגיש תלונה. אני וחברתי הרגשנו שעשו לנו משהו רע ובלתי נסלח, זכרנו שזה היה כואב ומפחיד, וידענו שהתקיפה לא קרתה באשמתנו. קיבלתי את כל הלגיטימציה לרגשות הללו מהסביבה שלי. אף-אחד לא גרם לי לחשוב שאני



לילך דנקר

צילום: אליסיה שחף

שורה תחתונה | איל, הנדסת חשמל שנה ג', באר-שבע

לדעתי, הקבוצות הפחות נראות בחברה הישראלית הן הפליטים והעובדים הזרים. הקבוצות הללו הן אוכלוסיה מאוד חלשה חברתית שלרוב סובלת מעוני קשה ואיכות חיים נמוכה, ונשענת על קבוצות חברתיות אלו ואחרות שעוזרות להן להתקיים בכבוד.



שהאשמה היא בי. לתוקפים אנחנו לא מפריעים בשתיקתנו. והם ממשיכים בשלהם. רק על מעטים מהם מגישים תלונה, וגם כשמוגשת תלונה - הנטייה היא למזער את האשמה המוטלת עליהם, ובהתאם לכך גם את העונש.

כדי להפר את קשר השתיקה הזה צריך הרבה אנשים שידברו ויספרו ויצעקו ובעיקר ייראו. בדיוק למקום הזה נכנסה אליסיה שחף - אמנית, צלמת, ומתנדבת במרכז סיוע לנפגעות תקיפה מינית בשרון. אליסיה מציגה בימים אלו תערוכה בשם "גיבורות", שמטרתה לתת במה ונראות לנפגעות תקיפה מינית ולנסות לחולל שינוי תפיסתי וחברתי ביחס לתופעה. 25 הפורטרטים שמתנססים בתערוכה מציגים נשים שעברו תקיפה מינית, ומסרבות להסתתר ולשתוק. אנחנו מישרות

מצד אחד אני יודעת שאין לי במה להתבייש, להיפך - אני צריכה להיות גאה בדרך שבה התמודדתי עם הפגיעה; מצד שני, הרגשתי שעדיף לא לספר יותר מדי כי לא כולם צריכים לדעת. זה לא שמישהו אמר לי את



הדר קשת צילום: אליסיה שחף

הדברים האלו במפורש, אבל ככה הרגשתי, ואם ככה הרגשתי כנראה שהיה משהו שגרם לי להרגיש כך.

האמביוולנטיות של תחושותיי לגבי התקיפה שעברתי העסיקה אותי לאורך השנים שחלפו, אבל רק בשנים האחרונות, עם הצטרפותי למסל"ן (מרכז סיוע לנפגעות תקיפה מינית, נגב) וההתעניינות שלי בנושא, התחלתי להבין מדוע חשתי כך. מה שהבנתי זה שהחברה שלנו משקיעה מאמצים רבים בהשתקה. לא קשה להבין מהי הסיבה לכך: האלטרנטיבות הן או להכיר בתופעה הרווחת של תקיפה מינית ולחיות באיום תמידי שכל אחד ואחת מאיתנו עלולים להיות אחת משלוש, או אחד משישה, ולהתמודד עם רגש הבושה שאותו החברה מצמידה למתלוננים על תקיפה מינית ועם שאלת החפזות והאשמה של המתלונן. או להדחיק את קיומה של התופעה ואת מימדיה ולהתנהג כאילו כלום לא קורה, כאילו הכל בסדר. אבל הכל לא בסדר. בכך שאנחנו שותקים אנחנו גם משתיקים. משתיקים ילדות וילדים, גברים ונשים, שנפגעו ונפגעים, ומרגישים שאי אפשר לספר, שאסור לספר, ואם אסור לספר - כך ההיגיון אומר - כנראה שאני הייתי לא בסדר, כנראה



מיכל מויאל צילום: אליסיה שחף

מבט למצלמה, ואלים, ומבקשות שתראו אותנו, שתסתכלו לנו בעיניים, שתדעו.

התמונות מתוך התערוכה מוצגות בימים אלו במסגרת התערוכה הקבוצתית "דיוקנאות קון: ייצוגים של 'אחרים' באמנות העכשווית בישראל" באולם הסנאט באוניברסיטה.

מידע נוסף על הפרויקט באתר "גיבורות": giborot.wordpress.com ובפייסבוק.

שורה תחתונה | רפי, עובד ביטחון בספריה, באר-שבע

יש אנשים שתורמים לחברה מבחינה כלכלית וחברתית בסתר. הם עושים זאת על חשבון הזמן שהם יכלו לבלות עם משפחתם ועם חברים והם בוחרים להיות בלתי-נראים. זה עניין של אופי. יש דברים שצריכים להעשות בצורה בלתי-נראית.



דמיינתי אותך אחרת



עמית בוטבול
רכז מעורבות חברתית במרכז
יעדים, מרכז הצעירים בדימונה.

הרצל. דימונה". יש לשאול מהו מקומה של התקשורת בקביעת עולם הדימויים שלנו בהקשר של דימונה בפרט ובהקשר של המציאות הישראלית בכלל. אם ניקח את הדוגמה של אוהדי בית"ר, שאני אחד מהם, נראה שהם מתוארים בטלוויזיה ובעיתונות כעבריינים אלימים, שמרביצים לאוהדי הפועל ולערבים. לעומת הדימוי מטיל האימה הרווח שלהם בתקשורת, ג'מאל זחאלקה מבטא בסרט "אשכנז" דעה אחרת על אוהדי בית"ר ושכמותם. דעה שאינה מקבלת ביטוי בעולם הדימויים של התקשורת בדרך-כלל: "אלה שצועקים 'מוות לערבים' לא עושים כלום. אבל אלה שאומרים 'הבאנו שלום עליכם'...

ולוקחים לנו, הורסים את הבתים, מגרשים את האנשים, לוקחים את האדמות ועוד באים ומשתינים עלינו מלמעלה בשם הסוציאליזם ובשם הערכים והאוניברסליות". ג'מאל זחאלקה מפחד מאוהדי הפועל הרבה יותר מאוהדי בית"ר, אבל אוהדי בית"ר הם אלה שמתוארים באופן תמידי בתקשורת כבריונים שמתעללים בערבים.

בעולם שאנו חיים בו היום, עולם שבו למדיה יש השפעה מכרעת על תפיסות עולמנו, הצגתה של דימונה כשממה פיזית ותרבותית, מובילה לכך שהצופים מאמינים לדימוי זה ומגבשים דעות קדומות על מקומות כדימונה ועל האנשים שחיים בהם. דימוי זה הוא הגורם לתושבי הדרום עצמם לראות במקום שבו גדלו שממה תרבותית ולחוש ניכור כלפיו. יש לראות סוף סוף את דימונה כעיר, שלמרות הזנחה רבת שנים, נהנית מהספרייה הציבורית המצטיינת בארץ מזה שלוש שנים ברציפות, מקונסרבטוריון, מסינמטק איכותי שמארח צופים מכל האזור, ממרכז צעירים שמקיים חיי תרבות וקהילה, מברים וממסעדות מצוינות. הגיע הזמן לראות את המציאות אחרת, עם קצת ביקורת.

שמי עמית, אני בן 30, נולדתי וגדלתי בדימונה, שאותה עזבתי לתקופת הלימודים באוניברסיטה. לאחר הלימודים, חזרתי לדימונה. לעומתי, הוריי, שני אחיי ואחותי עזבו למרכז. כשאני מספר את שתי שורות אלו לאנשים, התגובה השגורה והמיידיה היא: "למה?" הסיבה היא כי אני רואה את דימונה אחרת ממה שהציבור הישראלי הורגל לראות אותה. זה לא באמת משנה אם אתה מדימונה, ירוחם, באר-שבע, שדרות או כל עיירת פועלים אחרת מהדרום, ברגע שתשאל השאלה "מאיפה אתה?", כמעט תמיד תשמע התגובה המפורסמת, שבעיני רבים מתושבי הדרום יכולה להחשב, כמה עצוב, כמחמאה: "אתה יודע? אתה ממש

לא נראה". תגובה זו מקוממת, נגועה ביהירות ובלא מעט בורות, ומשמעה היא "דמיינתי אותך אחרת".

זה לא באמת משנה אם אתה מדימונה, ירוחם, באר-שבע, שדרות או כל עיירת פועלים אחרת מהדרום, ברגע שתשאל השאלה "מאיפה אתה?", כמעט תמיד תשמע התגובה המפורסמת, שבעיני רבים מתושבי הדרום יכולה להחשב, כמה עצוב, כמחמאה: "אתה יודע? אתה ממש לא נראה". תגובה זו מקוממת, נגועה ביהירות ובלא מעט בורות, ומשמעה היא "דמיינתי אותך אחרת".

את אוסף הדימויים של תושב הפריפריה כפי שהוא נראה בעיני המרכז, ניתן למצוא בתוכניות הטלוויזיה ובקולנוע הישראליים, שדואגים לתחזוקו השוטף. דוגמא טובה

לכך היא התוכנית "בית הספר למוסיקה" ששודרה לפני מספר חודשים בטלוויזיה, והמחישה את שלל הדימויים של המרכז על הפריפריה בצורה מצוינת, כאשר הכירה לאומה את המתמודד מישל כהן מדימונה בעזרת סרטון שמציג את המקום שבו הוא נולד וגדל. אופיר טובול מאתר המוסיקה "קפה גיברלטר" הטיב לתאר את תחושתו ביחס להצגה האוריינטליסטית של התכנית את המשתתף מדימונה בכתבה המוקדשת לתרבות מזרחית: "זו הדרך לבית שלי (שלטים עם הכוונה לאילת), אלה השכנים שלי (פחונים של בדואים בנגב) ואלה חיות המחמד שלנו (זהירות! גמלים לפניך). זה הרצל, הוא לא גר בדימונה (הרצל מקבל את הבאים לכיכר הכניסה לדימונה). הקטע (הלכאורה) פיקנטי הזה, לא להאמין, הוצג באותה תכנית טלוויזיה. הסיפור על הנער מישל כהן מתחיל כך. הילד הזה מגיע מחור, שיש בו המון גמלים ובדואים ואין בו אנשים כמו

שורה תחתונה | עדי, עבודה סוציאלית שנה ג', רעות



לצערי, גם אחרי המחאה החברתית הכי גדולה שנראתה בארץ, הדבר שבוטל לדעתי יותר מדי בתקשורת זה עדיין האנשים החזקים בחברה. ברוב התכניות לא נשמע קולה של האוכלוסייה החלשה. רק היום שמעתי בחצי אוזן כתבה בטלוויזיה שבוחנת למי מהאנשים העשירים שראיינו יש מכונת יותר חדשה ושווה... למי אכפת? לתקשורת יש כח עצום וחבל לי שרוב התכניות עוסקות בשטויות וברכילות.

מה קורה ביחידה?

קרן משה

בתאריכים ה-3.4-28.3 יצאו סטודנטים של תכנית מנוף בקרן משה לאיסוף מזון לקראת חג הפסח. הסטודנטים גייסו את תלמידי כיתות ח' משישה מקיפים שונים ברחבי באר-שבע. הסטודנטים והתלמידים עמדו מחוץ לסופרים השונים ברשת "מחסני מזון" בשבעה סניפים שונים, וגייסו מזון ותרומות מהעוברים ושבים. התלמידים שהגיעו בחופשת הפסח שלהם, נרתמו למשימה, והצליחו לגייס 10,500 ₪ (לא כולל מזומן שאותו הצליחו לאסוף גם כן). מעבר לעבודת הקודש שהתלמידים עשו, הם זכו לתחושת סיפוק גדולה וללקיחת חלק בעשיית הנתינה.

קרן אריסון, יום המעשים הטובים

הסטודנטים של קרן "אריסון" לקחו חלק פעיל במסגרת יום המעשים הטובים בצביעת מרכז מסחר בשכונה ד' - מרכז אורן. הצביעה במרכז התקיימה במסגרת פרויקט של עיריית באר-שבע, אטרנון, שתי"ל והמחלקה לעבודה סוציאלית. מטרת הפרויקט הוא איגוד העסקים השונים בבאר-שבע במטרה לעודד כלכלה-מקומית-מקיימת על-ידי הפיכת המרכז למרכז שוקק חיים שמאפשר חיי קהילה עשירים בסביבה בטוחה.

קרן גרוס

השנה תכנית המלגות של קרן גרוס לקחה על עצמה מיזם ייחודי - פרויקט "קמחא דפסחא" בעמותת חיי אדם. חיי אדם היא עמותה שמטרתה טיפול בפרט מלידה ועד הפרידה, סיוע בהתנדבות מלאה למשפחות שבעבר תרמו וכעת הן נתרמות. במסגרת הפרויקט נשלחים ארגזי מזון שמספקים מזון לאלו שידם אינה משגת עבור חג הפסח. הסטודנטים של קרן גרוס התגייסו לפעילות בשבוע שלפני חג הפסח ותרמו ממרצם ומזמנם בשמחה ואהבה גדולה. הפעילות כללה מיון המצרכים, חלוקה לארגזי מזון וחלוקה למשפחות עצמן על-ידי הסטודנטים. הכל התבצע בכבוד רב ובשמירה על פרטיות המשפחות. במהלך הפעילות נארוז למעלה ממאה וחמישים ארגזים לרווחת המשפחות עבור כל ימי החג.

הדירות הפתוחות

מבצע צביעת דירות קשישים ונזקקים לפסח, שערכה תכנית הדירות הפתוחות, הסתיים בהצלחה אדירה. המבצע התקיים בשבועיים שקדמו לחג ובמהלכו נצבעו שמונים ושתיים דירות קשישים ונזקקים בשכונות הוותיקות בבאר-שבע. לחברי תכנית הדירות הפתוחות הצטרפו השנה כשש מאות וחמישים סטודנטים. מבצעי הצביעות נערכים כבר למעלה מעשור. בכל שנה מספר הדירות הנצבעות והמתנדבים מרקיע. אנחנו מודים מקרב לב לכל מי שלקח במבצע חלק.

מידע נוסף אודות היחידה למעורבות חברתית ותכניתיה תוכלו למצוא באתר היחידה:
<http://web.bgu.ac.il/Units/cau>

שורה תחתונה | שקמה, עובדת במדור רישום, גבעת אבני

המומים ולסביות משתייכים לקבוצה בלתי-נראית בחברה בן של הנישואים. כדי להפוך את הקבוצה הזאת הנושא של הנישואים החד-מיניים צריך להפוך לשגור יותר בתקשורת. צריך לחוקק חוקים שיהפכו נישואים חד-מיניים לנישואים חוקיים.





נמאס לכם להתעצבן
ולשמור בבטן?

רוצים שכל העולם ידע מה אתם
חושבים על החברה שלנו?

יש לכם רעיון איך לפתור את
בעיות האנושות?

כותבים למגירה והיא לא עונה?

זה הזמן להצטרף לשורת הכותבים האיכותיים שלנו!

מעורב, עיתון היחידה למעורבות חברתית בבן גוריון, נמצא כאן כדי לשים על השולחן את הנושאים הכי בוערים, מורכבים ונוגעים ולתת במה לקולות החברתיים השונים בקמפוס. נשמח לפרסם דעות מכל גוני הקשת החברתית ומכל קצוות החברה בנושאים חברה, כלכלה, מעורבות חברתית ועוד.


כותבים/מאיירים,

רוצים להיות חלק מהעיתון?

כתבו לנו עכשיו:

tamar.setter@gmail.com

hadas.ltd@gmail.com

מעורב 

טרזאט